

Arrest

nr. 255 478 van 1 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HAUQUIER, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 25 december 2019 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 6 januari 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 juni 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden verzoekers op 23 oktober 2020 gehoord.

1.3. Op 17 november 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 18 november 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker), J. A. E. T., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een El Salvadoraans staatsburger, geboren in Santa Ana op (...) 1988. U woonde in Residencial Granada in de kolonie Mejicanos (San Salvador) met uw partner (K. Y. M. A. (...), DVZ (...) en CGVS (...)) en met haar grootouders. Jullie werkten allebei voor de touroperator (...) in San Salvador, u was mekanieker, uw partner was hostess. Uw partner richtte ook een bedrijfje op, genaamd C. T. (...).

In juni 2019 werd uw partner door een persoon gebeld die renta eiste voor haar bedrijfje. Sinds juli 2019 betaalden jullie maandelijks renta aan de bende MS-13. Sinds november 2019 betaalt de grootmoeder van uw partner deze renta, nadat jullie een voorschot van 500 dollar gestort hebben.

Op 30 september 2019 werd uw partner benaderd door een bendelid van MS-13 die haar vroeg om samen te werken met de bende en om zijn liefde te zijn. U zag dit gebeuren vanuit jullie huis en ging naar uw partner toe, waardoor het bendelid wegliep.

Op 20 oktober 2019 stapten jullie samen van de bus af in de kolonie Mejicanos toen enkele personen jullie opwachten, waaronder het bendelid van 30 september. Een persoon hield een wapen in uw zij gedrukt, en een ander persoon gaf een telefoon door. Het bendelid aan de telefoon wou dat jullie voor de bende gingen werken. Ze wisten waar jullie werkten. Indien jullie zouden proberen te vluchten, zou het bendelid aan de lijn jullie persoonlijk vermoorden. Ze vroegen de renta van die maand en lieten jullie erna gaan. Jullie besloten op 21 oktober om het land te verlaten, en u ging na uw werk naar het huis van uw moeder in Santa Ana. Uw partner verhuisde mee toen ze terug was van een bustour voor haar werk. Op 22 oktober vroeg u uw paspoort aan en op 31 oktober 2019 kochten jullie tickets voor een vlucht op 24 december 2019.

Op 29 november 2019 was u om 5 uur in de ochtend vanuit Santa Ana op weg naar het werk toen een persoon om de hoek u stond op te wachten. Hij zei: "We houden jullie in de gaten, het is nog niet gedaan." Hierna vluchtte die persoon weg. U ging naar uw werk en besloot daar te blijven.

Op 4 december 2019 gingen u en uw partner samen terug naar de Residencial Granada, om nog enkele spullen op te halen voor jullie vertrek. Aan de ingang van de kolonie stond hetzelfde bendelid van 30 september en 20 oktober jullie op te wachten. Hij zei dat hij wist dat jullie heen en weer gingen, en zei dat jullie op 21 december een tour naar Guatemala moesten organiseren voor hem. Indien jullie dit niet zouden doen, dan zouden ze jullie levend begraven en uw partner eerst verkrachten. Die nacht bleven jullie in het huis in Residencial Granada slapen.

De dag erna namen jullie allebei ontslag, maar bleven jullie nog de vijftien wettelijke dagen werken. U sliep op uw werk, en uw partner bleef op verplaatsing slapen, afhankelijk van waar ze reisde voor haar werk. Van 20 tot 24 december 2019 verbleven jullie op hotel in San Salvador.

U reisde op 24 december 2019 samen met uw partner per vliegtuig naar België. Jullie namen op de luchthaven nog afscheid van enkele familieleden. Jullie kwamen aan in België op 25 december 2019 en dienden een verzoek tot internationale bescherming in op 6 januari 2020.

U verklaart niet terug te kunnen naar El Salvador waar u de bende MS-13 dient te vrezen.

Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende documenten neer: jullie paspoorten en identiteitskaarten, het diploma van K. (...) als reisgids, badges van jullie werk, de Facebook-pagina van C. T. (...), enkele foto's van K. (...) als reisgids, het bewijs van de aankoop van de vliegtickets naar België en de betaling van het hotel in België, en ten slotte ook het politieverlag van 27 december 2019 in verband met een incident in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u alsook uw partner niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en evenmin dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische

en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

De bendeleden vragen sinds eind juli 2019 50 dollar per maand als renta voor de zaak van uw partner (CGVS, p.8 en CGVS (...), p.8). Sindsdien betalen u, uw partner, of zelfs de grootouders van uw partner, het gewenste bedrag (CGVS, p.12). De bendeleden zouden na jullie verhuis uit het huis in oktober 2019 en na jullie vertrek nog zijn langs geweest, en zeiden dat ze jullie nog zochten en dat jullie niet moesten terugkomen (CGVS (...), p.10). De grootouders van K. (...) hebben de renta betaald tot juni 2020, erna is haar grootvader ziek geworden en zijn de grootouders verhuisd naar een tante (CGVS, p.14 en CGVS (...), p.3).

Uit bovenstaande feiten is gebleken dat u problemen zou hebben gekend met een bende die geld van u eiste. Toen bleek dat uw partner een bedrijfje had opgericht, meenden zij aanspraak te kunnen maken op renta, een som geld die u hen zou moeten betalen om verder met rust te worden gelaten. Voor wat betreft de aangehaalde problemen met de bende MS-13 dient te worden opgemerkt dat deze problemen 'an sich' puur economisch en crimineel van aard zijn. Nergens blijkt een link met de Geneefse Vluchtelingenconventie. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

Bovendien rijzen er twijfels bij wat u en uw partner hebben beweerd, namelijk dat jullie ook met de dood bedreigd werden door de bende MS-13 en om die reden El Salvador dienden te verlaten.

Op 30 september zou een bendelid uw partner benaderd hebben aan het winkeltje dicht bij jullie huis. Uw partner zou zijn liefde worden en zou met de bende moeten samenwerken (CGVS, p.8 en 10 en CGVS (...), p.10). Na dit voorval verlieten jullie steeds samen het huis en gingen jullie niet meer naar dat winkeltje (CGVS, p.11). Een kleine maand later, op 20 oktober, zouden jullie door de bendeleden opgewacht zijn aan de plaatselijke bushalte (CGVS, p.9 en 10). Jullie werden met de dood bedreigd indien jullie niet met de bende zouden samenwerken. Het bendelid aan de telefoon vertelde dat ze wisten waar jullie werkten en bedreigde jullie met de dood (CGVS, p.9 en CGVS (...), p.8). Een van de bendeleden hield een pistool in uw zij (CGVS (...), p.8).

Het is opmerkelijk dat jullie na dergelijke bedreigingen toch steeds zijn blijven werken. Ook na de eerste incidenten en hoewel de bendeleden zeiden dat ze wisten waar jullie werkten, bleven jullie aan de slag (CGVS (...), p.11). Op 29 november zou u in de vroege ochtend andermaal benaderd zijn door een persoon, die zei: "We houden jullie in de gaten, het is nog niet gedaan" (CGVS, p.9). Hierna vertrok u gewoon naar het werk (CGVS, p.9). Hoewel u zijn gezicht niet zag en hij zich niet identificeerde, vermoedt u dat het een bendelid was, en had u het gevoel dat de bendeleden van alles op de hoogte waren (CGVS, p.11). In dat opzicht is het opnieuw zeer opmerkelijk dat jullie ook in de daaropvolgende periode bleven werken, op een plaats die gekend was bij de bendeleden.

U verklaart overigens dat de bendeleden niet zijn komen opdagen op het werk, maar dat "jullie het gevoel hadden dat ze een ticket konden kopen en dan als normale persoon konden meegaan op het werk" (CGVS, p.13). Dit doet opnieuw vragen rijzen bij jullie keuze om aan het werk te blijven en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van jullie verklaarde problemen. Dat u en uw partner jullie beroepsactiviteiten tot kort voor jullie vertrek zijn blijven uitoefenen, relativeert jullie beweerde vrees voor MS-13 in zeer ernstige mate. Jullie argumenteren dat jullie zijn blijven werken tot enkele dagen voor vertrek, zeggend omdat jullie wettelijk nog 15 dagen moesten werken (CGVS, p.9 en CGVS (...), p.6). Nochtans besloten jullie al eind oktober dat jullie zouden vertrekken uit El Salvador (CGVS (...), p.6).

Dat jullie dan tot begin december wachtten met het indienen van jullie ontslag, is toch wel zeer merkwaardig.

Ook uit andere verklaringen blijkt dat jullie houding niet direct getuigt van een vrees voor vervolging door de bendeleden. Nadat jullie besloten te vertrekken uit El Salvador, wachtten jullie nog een week met de aankoop van de vliegtickets (CGVS, p.7 en 9). Gevraagd of jullie dit niet eerder konden doen, antwoordt u dat u wachtte tot uw partner een dag vrij had (CGVS, p.11). Dit doet toch vermoeden dat jullie vertrek minder urgent was dan jullie laten uitschijnen. Verder verklaart u al op 22 oktober te hebben besloten dat het nodig was om uw paspoort aan te vragen omdat jullie moesten vluchten uit El Salvador (CGVS, p.7 en 11, en CGVS (...), p.9). Nochtans vertrokken jullie pas twee maanden later op 24 december naar België (CGVS, p.7 en CGVS (...), p.7 en 9). Bovenstaande bewering is merkwaardig voor iemand die verklaarde een vrees voor zijn leven te moeten koesteren. Bovendien kochten jullie op 31 oktober vliegtickets voor 24 december, bijna twee maanden later, omdat "de vluchten eerder waren duurder want hoogseizoen" (CGVS, p.14) en omdat jullie eerst dachten dat alles goed zou verlopen in Santa Ana en jullie nog in El Salvador konden blijven (CGVS (...), p.6). Bovendien verklaarde uw partner dat jullie 24 december kozen als vertrekdatum, waarbij zij als volgt argumenteerde: "Als men wettelijk ontslag wil nemen, dan nog 15 dagen werken. En aangezien het bedrijf zo goed voor ons is geweest, willen we ze niet laten vallen" (CGVS (...), p.6). Deze houding ondermijnt opnieuw de ernst van de door u aangehaalde problemen.

Voorts is het opmerkelijk dat jullie op 4 december besloten terug te keren naar jullie huis in Residencial Granada, naar een zone waar jullie weten dat de bendeleden aanwezig zijn en jullie zouden herkennen (CGVS, p.9 en CGVS (...), p.4 en 7). Gevraagd waarom jullie dit risico namen, antwoordden jullie dat bepaalde spullen nog in het huis waren en dat de grootouders van K. (...) die niet wisten liggen (CGVS, p.9 en 12-13 en CGVS (...), p.9 en 11). Dat u zich op deze manier blootstelde aan de bende, doet ernstige vragen rijzen over de zogenaamde vrees die jullie op dat moment hadden.

Verder dient te worden gewezen op jullie allesbehalve overtuigende verklaringen over de werkwijze van deze bende. Jullie beweren dat zij u en uw partner wilden aanzetten tot een samenwerking. Echter zouden de bendeleden lange tijd niet hebben gespecificeerd wat jullie juist voor hen moesten doen. Ze zeiden "Jij gaat mijn vriendinnetje zijn ... en we gaan samenwerken." (CGVS, p.8 en CGVS (...), p.8) en "Jij en je vrouw zullen voor mij werken. ... Jullie zouden perfect zijn om voor mij te werken." (CGVS, p.9 en CGVS (...), p.8). Pas enkele maanden later, bij het incident op 4 december, maakte het bendelid duidelijk wat de samenwerking zou inhouden. Hij vertelde dat jullie op 21 december een tour naar Guatemala moesten organiseren voor de bendeleden (CGVS, p.12 en CGVS (...), p.12). Het is merkwaardig dat men meer dan twee maanden zou wachten om duidelijk te maken wat men van jullie verwachtte. Bovendien kan worden gewezen op de eigenaardige vaststelling dat jullie vervolgens, na 4 december, niks meer hebben gehoord van de bendeleden over deze samenwerking. Ook op 21 december, de dag dat jullie normaal de tour zouden organiseren, waren jullie in een hotel in San Salvador en blijkt uit niets dat de bendeleden die dag naar jullie op zoek zijn gegaan (CGVS, p.3 en 10 en CGVS (...), p.10). Het is merkwaardig dat zij in de weken daarvoor ook nooit naar een stand van zaken zouden hebben geïnformeerd. Dat de bendeleden jullie maandenlang enkel zouden vragen om samenwerking, jullie daarbij zelfs met de dood zouden hebben bedreigd, maar geen verdere details geven of druk zetten, is weinig aannemelijk. Als de bende het werkelijk op jullie had gemunt, kan worden verwacht dat ze meer moeite zouden doen om met zekerheid ervoor te zorgen dat jullie zouden samenwerken en een tour zouden organiseren voor hen. Jullie verklaringen weten niet te overtuigen.

Sinds jullie vertrek zouden de bendeleden nog tot juni 2020 bij de grootouders van uw partner zijn langs geweest voor de maandelijkse renta, en zouden ze gezegd hebben dat ze nog dingen te regelen hadden met uw partner en dat ze haar wouden spreken (CGVS, p.12 en CGVS (...), p.10 en 12). Haar grootouders hebben geen verdere problemen meer gekend met de bendeleden sinds jullie vertrek, en zijn ondertussen verhuisd naar een tante, weliswaar niet omdat zij verdere moeilijkheden met de bende vreesden maar omdat haar grootvader besmet raakte met het corona virus (CGVS, p.12 en 14 en CGVS (...), p.3). Ook hieruit kan niet worden afgeleid dat deze bende u en uw partner zou viseren.

Bovendien, stel dat het CGVS deze bedreigingen geloofwaardig zou achten, quod non, dan nog dient te worden benadrukt dat een verzoeker om internationale bescherming aannemelijk moet maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is bij u niet het geval. Zo hebt u na geen enkel incident gewag gemaakt van uw problemen bij de Salvadoraanse politie, noch bij het openbaar ministerie of andere entiteiten van de staat (CGVS, p.13 en CGVS (...), p.11). De tegenargumenten van uw partner, namelijk dat er corruptie is, dat "We wisten hoe de politie in El Salvador is" en dat ze ooit voor een diefstal in 2017 aangifte heeft gedaan waar niks uit voort is gekomen, zijn gebrekkig en berusten enkel op veronderstellingen en een ander niet te vergelijken incident (CGVS, p.6 en CGVS (...), p.11-12). Het is immers niet redelijk te verwachten van de Salvadoraanse autoriteiten dat zij optreden tegen uw problemen, indien zij daarvan nooit op de hoogte gesteld worden. U verklaarde tevens zelf dat u nooit problemen heeft gehad met de autoriteiten

in El Salvador, waardoor het nog minder te begrijpen valt dat u dit nooit geprobeerd heeft (CGVS, p.6 en CGVS (...), p.6).

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het profiel van uw partner als reisgids of als eigenaar van een bedrijfje op zich evenmin volstaan om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat ervoor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

De som van alle voorgaande vaststellingen betekent dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk persoonlijk geïsoleerd werd door een criminele bende in El Salvador, noch dat u daarom bij terugkeer vergeldingen vreest van hen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, evenmin dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer in El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.retouraupaysdesressortissants20200109.pdf>), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld

te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Eenzelfde beslissing werd ook voor uw partner genomen.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de beslissing. Jullie paspoorten en identiteitskaarten bevestigen uw identiteit en herkomst, zaken die hier niet ter discussie staan. Het diploma van K. (...) en foto's van haar werk als reisgids, de badges van jullie werk en de Facebook-pagina van C. T. (...) tonen jullie professionele activiteiten aan, nogmaals zaken die hier niet ter discussie staan. Deze documenten tonen niet aan dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

De factuur van het reisagentschap toont dan weer aan dat jullie de vliegtickets naar België kochten op 31 oktober 2019 en de betaling van het hotel in België toont aan waar jullie verbleven, wat hier niet wordt betwist.

Het politieverslag van 27 december 2019 beschrijft een incident waarbij jullie bestolen werden in Brussel. Dit incident is echter niet gelinkt aan jullie problemen en de redenen waarom jullie zijn gevlucht uit El Salvador.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), K. Y. M. A., zijnde de partner van verzoeker, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van verzoeker integraal over daar verzoekster wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op de asielaanvraag van haar partner.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)*”.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen geen nieuwe stavingsstukken aan hun verzoekschrift.

2.2.2. Op 12 april 2021 brengt de verwerende partij per drager overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus “*El Salvador: Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020, de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016 en de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 17 december 2020 en er de weblinks van weergeeft.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. In de mate verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.5.1. Verzoekers menen vooreerst dat de door hen aangehaalde problemen wel degelijk verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag, aangezien de daden van vervolging door georganiseerde misdaadgroepen, zoals geweld en intimidatie, niet alleen crimineel en economisch, maar tevens politiek gemotiveerd zijn. Zij verwijzen desbetreffend naar de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* van maart 2016 waarin gesteld wordt dat personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteiten en de regels van een criminele bende nood kunnen hebben aan internationale bescherming en dit op grond van een (toegeschreven) politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep.

2.3.5.2. De Raad merkt evenwel op dat daargelaten de vraag of de door verzoekers aangehaalde problemen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, uit wat volgt blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan een deel van hun vluchtmotieven, met name de door hen beweerde

doodsbedreigingen vanwege de bende MS-13 en dat wat betreft het gegeven op zich dat verzoekster voor haar vertrek maandelijks renta diende te betalen, verzoekers niet aannemelijk maken dat de loutere afpersing dermate zwaarwichtig is om te besluiten tot een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade en verder geen concrete elementen aanbrengen waaruit moet blijken dat zij bij terugkeer naar El Salvador omwille van deze afpersing een risico lopen op vervolging of ernstige schade.

2.3.6. De Raad is van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers beweerde doodsbedreigingen vanwege de bende MS-13. Immers ondergraven verschillende onaannemelijkheden in hun verklaringen dit deel van het door hen voorgehouden vluchtrelaas.

Verzoekers verklaren tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat verzoekster sinds juli 2019 maandelijks 50 dollar renta aan de bende MS-13 betaalde voor haar eigen bedrijfje, genaamd C. T. (notities CGVS verzoeker, p. 8; notities CGVS verzoekster, p. 7). Sinds november 2019 betaalt haar grootmoeder deze renta, nadat verzoekers een voorschot van 500 dollar gestort hebben (notities CGVS verzoeker, p. 4, 5 en 14; notities CGVS verzoekster, p. 10). Sinds 30 september 2019 zouden verzoekers verschillende keren benaderd zijn door bendeleden van MS-13 (notities CGVS verzoeker, p. 8-10; notities CGVS verzoekster, p. 7-10). Er werd geëist dat verzoekers voor de bende gingen werken en deze eis ging gepaard met doodsbedreigingen (notities CGVS verzoeker, p. 8-10; notities CGVS, verzoekster, p. 7-10). Ten gevolge van deze problemen verlieten verzoekers El Salvador op 24 december 2019 (notities CGVS verzoeker, p. 8-10; notities CGVS verzoekster, p. 7-10).

Aan de problemen en doodsbedreigingen die verzoekers zouden hebben gekend sinds 30 september 2019 kan evenwel geen geloof worden gehecht.

2.3.6.1. Vooreerst duidt de Raad erop dat verzoekers' houding niet te rijmen valt met de door hen beweerde vrees voor de bendeleden. Immers wordt dienaangaande in de bestreden beslissingen uitgebreid vastgesteld dat het niet strookt met de door hen beweerde vrees dat verzoekers (i) ondanks de doodsbedreigingen steeds zijn blijven werken; (ii) nog tot begin december wachtten met het indienen van hun ontslag; (iii) na hun besluit om uit het land te vertrekken nog een week wachtten met de aankoop van vliegtickets; (iv) vliegtickets kochten voor bijna twee maanden later, namelijk op 24 december 2019; en (v) nog op 4 december besloten terug te keren naar hun huis in Residencial Granada, een zone waarvan zij weten dat de bendeleden er aanwezig zijn en hen zouden herkennen.

Verwerende partij motiveert desbetreffend als volgt in de bestreden beslissingen: *“Op 30 september zou een bendelid uw partner benaderd hebben aan het winkeltje dicht bij jullie huis. Uw partner zou zijn liefde worden en zou met de bende moeten samenwerken (CGVS, p.8 en 10 en CGVS (...), p.10). Na dit voorval verlieten jullie steeds samen het huis en gingen jullie niet meer naar dat winkeltje (CGVS, p.11). Een kleine maand later, op 20 oktober, zouden jullie door de bendeleden opgewacht zijn aan de plaatselijke bushalte (CGVS, p.9 en 10). Jullie werden met de dood bedreigd indien jullie niet met de bende zouden samenwerken. Het bendelid aan de telefoon vertelde dat ze wisten waar jullie werkten en bedreigde jullie met de dood (CGVS, p.9 en CGVS (...), p.8). Een van de bendeleden hield een pistool in uw zij (CGVS (...), p.8).*

Het is opmerkelijk dat jullie na dergelijke bedreigingen toch steeds zijn blijven werken. Ook na de eerste incidenten en hoewel de bendeleden zeiden dat ze wisten waar jullie werkten, bleven jullie aan de slag (CGVS (...), p.11). Op 29 november zou u in de vroege ochtend andermaal benaderd zijn door een persoon, die zei: “We houden jullie in de gaten, het is nog niet gedaan” (CGVS, p.9). Hierna vertrok u gewoon naar het werk (CGVS, p.9). Hoewel u zijn gezicht niet zag en hij zich niet identificeerde, vermoedt u dat het een bendelid was, en had u het gevoel dat de bendeleden van alles op de hoogte waren (CGVS, p.11). In dat opzicht is het opnieuw zeer opmerkelijk dat jullie ook in de daaropvolgende periode bleven werken, op een plaats die gekend was bij de bendeleden.

U verklaart overigens dat de bendeleden niet zijn komen opdagen op het werk, maar dat “jullie het gevoel hadden dat ze een ticket konden kopen en dan als normale persoon konden meegaan op het werk” (CGVS, p.13). Dit doet opnieuw vragen rijzen bij jullie keuze om aan het werk te blijven en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van jullie verklaarde problemen. Dat u en uw partner jullie beroepsactiviteiten tot kort voor jullie vertrek zijn blijven uitoefenen, relativeert jullie beweerde vrees voor MS-13 in zeer ernstige mate. Jullie argumenteren dat jullie zijn blijven werken tot enkele dagen voor vertrek, zeggend omdat jullie wettelijk nog 15 dagen moesten werken (CGVS, p.9 en CGVS (...), p.6). Nochtans besloten jullie al eind oktober dat jullie zouden vertrekken uit El Salvador (CGVS (...), p.6). Dat jullie dan tot begin december wachtten met het indienen van jullie ontslag, is toch wel zeer merkwaardig.

Ook uit andere verklaringen blijkt dat jullie houding niet direct getuigt van een vrees voor vervolging door de bendeleden. Nadat jullie besloten te vertrekken uit El Salvador, wachtten jullie nog een week met de aankoop van de vliegtickets (CGVS, p.7 en 9). Gevraagd of jullie dit niet eerder konden doen, antwoordt u dat u wachtte tot uw partner een dag vrij had (CGVS, p.11). Dit doet toch vermoeden dat jullie vertrek minder urgent was dan jullie laten uitschijnen. Verder verklaart u al op 22 oktober te hebben besloten dat het nodig was om uw paspoort aan te vragen omdat jullie moesten vluchten uit El Salvador (CGVS, p.7 en 11, en CGVS (...), p.9). Nochtans vertrokken jullie pas twee maanden later op 24 december naar België (CGVS, p.7 en CGVS (...), p.7 en 9). Bovenstaande bewering is merkwaardig voor iemand die verklaarde een vrees voor zijn leven te moeten koesteren. Bovendien kochten jullie op 31 oktober vliegtickets voor 24 december, bijna twee maanden later, omdat "de vluchten eerder waren duurder want hoogseizoen" (CGVS, p.14) en omdat jullie eerst dachten dat alles goed zou verlopen in Santa Ana en jullie nog in El Salvador konden blijven (CGVS (...), p.6). Bovendien verklaarde uw partner dat jullie 24 december kozen als vertrekdatum, waarbij zij als volgt argumenteerde: "Als men wettelijk ontslag wil nemen, dan nog 15 dagen werken. En aangezien het bedrijf zo goed voor ons is geweest, willen we ze niet laten vallen" (CGVS (...), p.6). Deze houding ondermijnt opnieuw de ernst van de door u aangehaalde problemen.

Voorts is het opmerkelijk dat jullie op 4 december besloten terug te keren naar jullie huis in Residencial Granada, naar een zone waar jullie weten dat de bendeleden aanwezig zijn en jullie zouden herkennen (CGVS, p.9 en CGVS (...), p.4 en 7). Gevraagd waarom jullie dit risico namen, antwoordden jullie dat bepaalde spullen nog in het huis waren en dat de grootouders van K. (...) die niet wisten liggen (CGVS, p.9 en 12-13 en CGVS (...), p.9 en 11). Dat u zich op deze manier blootstelde aan de bende, doet ernstige vragen rijzen over de zogenaamde vrees die jullie op dat moment hadden."

2.3.6.2. Daar waar verzoekers in hun verzoekschrift in dit verband opwerpen dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met de algemeen gekende context in El Salvador, waar bendegegeweld schering en inslag is, waardoor er een zekere mate van gewenning en normalisatie bestaat en zij van mening waren dat zij mits het nemen van de nodige voorzorgsmaatregelen – zij verlieten nooit alleen het huis en overnachtten op verschillende plaatsen – verder konden blijven werken tot zij in staat waren om het land definitief te verlaten, bemerkt de Raad dat verzoekers met een loutere verwijzing naar de algemene situatie in hun land geenszins kunnen verklaren waarom zij, wanneer zij plots afgedreigd worden door een bende en met de dood worden bedreigd indien zij niet zouden meewerken, niettemin bleven verder werken. Aangezien nergens uit hun verklaringen blijkt dat zij in het verleden reeds in die mate werden bedreigd, kunnen zij bezwaarlijk stellen dat zij zulks gewend waren of normaal vonden. Het is dan ook niet aannemelijk dat zij in de door hen aangegeven omstandigheden waarbij zij herhaaldelijk met de dood werden bedreigd verder bleven werken en zich zo blootstelden aan represailles vanwege de bende, die immers wist waar ze werkten. Dat zij voorzorgsmaatregelen namen, doet geen enkele afbreuk aan dit risico, temeer nu verzoekers zelf aangaven het gevoel te hebben gehad dat de bendeleden gewoon een ticket konden kopen en dan als normale persoon konden meegaan op het werk (notities CGVS verzoeker, p. 13).

2.3.6.3. Wat betreft verder verzoekers' opmerking dat de vliegtickets een aanzienlijke som geld kostten en dat dit de snelst mogelijke manier was binnen hun financiële mogelijkheden, is de Raad van oordeel dat verzoekers met de loutere herhaling dat de vliegtickets duur waren en dat dit de snelst mogelijke manier was binnen hun financiële mogelijkheden op geen enkele wijze *in concreto* afbreuk doen aan de verschillende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen waaruit blijkt dat hun verklaringen hierover geenszins kunnen overtuigen. De Raad benadrukt dat reeds uit het feit dat zij na hun besluit om te vertrekken uit El Salvador nog een week wachtten met de aankoop van vliegtickets blijkt dat hun vertrek minder urgent was dan zij laten uitschijnen en dat verder hun uitleg waarom zij pas vliegtickets kochten voor 24 december, namelijk dat de vluchten eerder duurder waren, dat zij eerst dachten dat alles goed zou verlopen in Santa Ana en zij nog in El Salvador konden blijven en dat ze nog de vijftien wettelijke dagen na hun ontslag dienden te werken en ze het bedrijf waarvoor ze werkten niet wilden laten vallen, allermindst blij geeft van een vrees om vermoord te worden door de bende. Bovendien blijkt uit hun verklaringen dat zij *per se* naar België wilden komen (notities CGVS verzoeker, p. 9; notities CGVS verzoekster, p. 6), terwijl gezien de ernst van hun vrees verwacht kan worden dat zij hun land zo snel mogelijk zouden proberen te verlaten en naar een om het even welk veilig derde land zouden gaan. Nergens uit hun verklaringen blijkt echter dat zij de mogelijkheid onderzocht hebben of zij reeds eerder naar een ander veilig derde land konden vluchten.

2.3.6.4. Daar waar verzoekers omtrent hun terugkeer naar hun woning op 4 december 2019 nog stellen dat zij slechts éénmalig terugkeerden omdat zij een aantal zaken nodig hadden en het land niet konden verlaten zonder deze spullen, en bovendien het risico van dit kortstondig bezoek aan hun huis relatief

laag achtten aangezien zij het huis reeds meer dan een maand hadden verlaten, meent de Raad evenwel dat het niet aannemelijk is dat verzoekers in de door hen aangegeven omstandigheden zouden besluiten terug te keren naar een zone waarvan zij weten dat er benedeleden aanwezig zijn en hen zouden herkennen. Ook is hun uitleg waarom verzoeksters grootouders, die nog steeds in hun huis in Residencial Granada woonden (notities CGVS verzoeker, p. 5; notities CGVS verzoekster, p. 3), de spullen niet konden brengen, namelijk dat het geld dat ze nodig hadden zich in een nachtkastje bevond met een slot erop en dat verzoeksters grootmoeder niet wist waar dat zat (notities CGVS verzoekers, p. 13; notities CGVS verzoekster, p. 7), allerminst toereikend. Uit hun verklaringen blijkt niet dat zij afdoende gezocht hebben naar een minder risicovolle manier om in het bezit te komen van deze spullen, hetgeen nochtans mag worden verwacht.

De Raad wijst erop dat het gedrag van verzoekers geenszins wijst op een hoogdringendheid noch op een onderdoken leven voorafgaand aan hun vertrek uit het land waar zij claimen een vrees te hebben voor hun leven. Deze vaststelling ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het door hen voorgehouden vluchtrelaas.

2.3.6.5. Dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers verklaarde doodsbedreigingen vanwege de bende MS-13, blijkt daarnaast tevens uit hun allesbehalve overtuigende verklaringen over de werkwijze van deze bende. In de bestreden beslissingen wijst de commissaris-generaal dienaangaande immers terecht op het volgende: *“Verder dient te worden gewezen op jullie allesbehalve overtuigende verklaringen over de werkwijze van deze bende. Jullie beweren dat zij u en uw partner wilden aanzetten tot een samenwerking. Echter zouden de benedeleden lange tijd niet hebben gespecificeerd wat jullie juist voor hen moesten doen. Ze zeiden “Jij gaat mijn vriendinnetje zijn ... en we gaan samenwerken.” (CGVS, p.8 en CGVS (...), p.8) en “Jij en je vrouw zullen voor mij werken. ... Jullie zouden perfect zijn om voor mij te werken.” (CGVS, p.9 en CGVS (...), p.8). Pas enkele maanden later, bij het incident op 4 december, maakte het bendelid duidelijk wat de samenwerking zou inhouden. Hij vertelde dat jullie op 21 december een tour naar Guatemala moesten organiseren voor de benedeleden (CGVS, p.12 en CGVS (...), p.12). Het is merkwaardig dat men meer dan twee maanden zou wachten om duidelijk te maken wat men van jullie verwachtte. Bovendien kan worden gewezen op de eigenaardige vaststelling dat jullie vervolgens, na 4 december, niks meer hebben gehoord van de benedeleden over deze samenwerking. Ook op 21 december, de dag dat jullie normaal de tour zouden organiseren, waren jullie in een hotel in San Salvador en blijkt uit niets dat de benedeleden die dag naar jullie op zoek zijn gegaan (CGVS, p.3 en 10 en CGVS (...), p.10). Het is merkwaardig dat zij in de weken daarvoor ook nooit naar een stand van zaken zouden hebben geïnformeerd. Dat de benedeleden jullie maandenlang enkel zouden vragen om samenwerking, jullie daarbij zelfs met de dood zouden hebben bedreigd, maar geen verdere details geven of druk zetten, is weinig aannemelijk. Als de bende het werkelijk op jullie had gemunt, kan worden verwacht dat ze meer moeite zouden doen om met zekerheid ervoor te zorgen dat jullie zouden samenwerken en een tour zouden organiseren voor hen. Jullie verklaringen weten niet te overtuigen.”* Verzoekers ondernemen in hun verzoekschrift geen enkele poging om voormelde motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Verder wordt door de commissaris-generaal tevens op het volgende gewezen: *“Sinds jullie vertrek zouden de benedeleden nog tot juni 2020 bij de grootouders van uw partner zijn langs geweest voor de maandelijkse renta, en zouden ze gezegd hebben dat ze nog dingen te regelen hadden met uw partner en dat ze haar wouden spreken (CGVS, p.12 en CGVS (...), p.10 en 12). Haar grootouders hebben geen verdere problemen meer gekend met de benedeleden sinds jullie vertrek, en zijn ondertussen verhuisd naar een tante, weliswaar niet omdat zij verdere moeilijkheden met de bende vreesden maar omdat haar grootvader besmet raakte met het corona virus (CGVS, p.12 en 14 en CGVS (...), p.3). Ook hieruit kan niet worden afgeleid dat deze bende u en uw partner zou viseren.”* In het licht van de door verzoekers voorgehouden problemen met de benedeleden, is het uiterst opmerkelijk dat verzoeksters grootouders blijkbaar zonder ernstige problemen of vergeldingsacties konden blijven wonen in Residencial Granada en dit terwijl de benedeleden nochtans regelmatig langskwamen voor de renta.

2.3.7. Wat betreft het gegeven op zich dat verzoekster sinds juli 2019 maandelijks renta aan de bende MS-13 betaalde voor haar eigen bedrijfje, duidt de Raad op het volgende.

De Raad benadrukt dat algemeen gesteld afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg is om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Afpersing bereikt als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als

foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Slechts in (zeer) uitzonderlijke gevallen zal afpersing voldoende ernstig zijn om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd, met name wanneer het slachtoffer erdoor terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij zou terechtkomen in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, §§ 252-254). In zulke gevallen kan worden gesteld dat de mensonwaardige situatie waarin een slachtoffer terechtkomt of kan terechtkomen wordt veroorzaakt of het gevolg is van een intentioneel en opzettelijk menselijk handelen door een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemene risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

Deze algemene overwegingen mogen evenwel het bestaan van een individuele bedreiging in de specifieke omstandigheden van een betrokken geval, die als vervolging of als ernstige schade kan worden aangemerkt, niet verhelen. Bij het identificeren van de aard van de precieze risico's waaraan een verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst kan worden blootgesteld, mag de oorspronkelijke reden voor het risico bijgevolg niet worden verward met het actuele risico zelf of de evolutie van het risico in de tijd. De beoordeling van dit risico is afhankelijk van verzoekers' individuele omstandigheden. Verzoekers moeten hierbij concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat zij ernstige problemen riskeren bij een terugkeer naar El Salvador omwille van afpersing.

In casu verklaarde verzoekster dat zij sinds juli 2019 maandelijks 50 dollar renta betaalde aan de bende MS-13 (notities CGVS verzoekster, p. 4 en 7). De renta werd telkens opgehaald door een bendelid (notities CGVS verzoekster, p. 7-8) en sinds november 2019 werd de renta betaald door verzoeksters grootouders (notities CGVS verzoekster, p. 9 en 10). Haar grootouders zouden nog renta hebben betaald tot juni 2020 en verhuisden dan naar de woning van haar tante omdat haar grootvader corona had gekregen (notities CGVS verzoeker, p. 14; notities CGVS verzoekster, p. 10).

De Raad wijst erop dat de door verzoekster voorgehouden renta die zij voor haar bedrijfje diende te betalen, bestond uit een beperkt bedrag dat zij steeds heeft kunnen betalen. Uit verzoeksters verklaringen kan verder niet worden afgeleid dat zij in het kader van deze afpersing ooit het slachtoffer is geweest van fysiek geweld. Evenmin kon worden vastgesteld dat zij omwille van deze situatie heeft overwogen om te stoppen met haar werk of plannen heeft gemaakt om het land te verlaten. Verder blijkt uit verzoekers' verklaringen over hun persoonlijke situatie op generlei wijze dat zij door het betalen van de renta in een situatie van extreme armoede waren beland, of bij terugkeer zullen belanden, waardoor zij onmogelijk kunnen, of zullen kunnen, voorzien in hun elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Verzoekers maken in deze omstandigheden dan ook niet aannemelijk dat de loutere afpersing dermate zwaarwichtig is om te besluiten tot een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verder brengen verzoekers geen concrete elementen aan waaruit moet blijken dat zij bij terugkeer naar El Salvador ten gevolge van hun vertrek omwille van deze afpersing een risico lopen op vervolging of ernstige schade. Evenmin kan de Raad zulke elementen in het rechtsplegingsdossier ontwaren. De Raad wijst er hierbij op dat nergens uit blijkt dat verzoeksters grootouders na verzoekers' vertrek uit El Salvador ernstige problemen hebben gekend met de bende. Verzoekers verklaren weliswaar dat de bendeleden naar hen vroegen en zeiden dat ze hen zouden doden omdat zij het werk niet hebben gedaan dat ze vroegen (notities CGVS verzoeker, p. 14; notities CGVS verzoekster, p. 10), doch hierover wordt opgemerkt dat hoger is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan deze problemen met de bende waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan deze bedreigingen die daaruit zouden voortgevloeid zijn. Voorts blijkt nergens uit dat hun familie nog problemen zou hebben gekend met de bende nadat haar grootouders in juni 2020 bij haar tante gingen wonen en bijgevolg de renta niet meer betaalden. Zo blijkt uit niets dat bijvoorbeeld de huurders die het huis in Residencial Granada van verzoeksters familie huurden (notities CGVS verzoekster, p. 3) benaderd werden door de bende. Dat de bende blijkaar naliet vergeldingsacties te

ondernemen tegen verzoekers' familie, doet afbreuk aan de beweerdte vrees van verzoekers om bij een terugkeer omwille van deze afpersing ernstige problemen te zullen kennen met de bende.

2.3.8.1. Verder duiden verzoekers er nog op dat uit objectieve informatie blijkt dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekers, met name personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende. Verzoekers verwijzen desbetreffend naar de COI Focus van 15 juli 2019, waarnaar ook in de bestreden beslissingen wordt verwezen en de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* van maart 2016.

2.3.8.2. De Raad benadrukt evenwel dat uit het voorgaande blijkt dat aan de door verzoekers aangehaalde doodsb bedreigingen vanwege de bende MS-13 sinds 30 september 2019 geen geloof kan worden gehecht en dat wat betreft het gegeven op zich dat verzoekster voor haar vertrek maandelijks renta diende te betalen, verzoekers niet aannemelijk maken dat de loutere afpersing dermate zwaarwichtig is om te besluiten tot een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade en verder nergens uit blijkt dat zij bij terugkeer naar El Salvador omwille van deze afpersing een risico lopen op vervolging of ernstige schade. De Raad wijst erop dat een loutere verwijzing naar risicoprofielen en de algemene situatie in hun land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), geenszins volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekers op bovenstaande wijze manifest in gebreke blijven.

2.3.9. Verzoekers voeren voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de documenten die zij in de loop van de procedure hebben voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.10. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.11. Waar verzoekers nog verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers' verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.12. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissingen inzake terugkeerders nog het volgende wordt opgemerkt: *“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer in El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.*

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.retouraupaysdesressortissants20200109.pdf>), blijkt dat de voorbije jaren

tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Het voorgaande wordt bovendien bevestigd door de informatie die blijkt uit de recentere "COI Focus Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire" van 17 december 2020 en de "COI Focus Salvador Situation sécuritaire" van 12 oktober 2020 die door de commissaris-generaal per aanvullende nota van 12 april 2021 werden neergelegd.

Verzoekers brengen geen concrete elementen bij die bovenstaande vaststellingen weerleggen.

2.3.13. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekers de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kunnen worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers duiden er in dit verband op dat de bronnen waarnaar de commissaris-generaal verwijst in zijn beslissingen veel genuanceerder zijn en allerminst eenstemmig besluiten dat er geen sprake zou zijn van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers menen dat de commissaris-generaal niet op afdoende wijze verklaart waarom het geweld in El Salvador niet als binnenlands gewapend conflict kan worden beschouwd. Volgens verzoekers is er in El Salvador wel degelijk sprake van een binnenlands gewapend conflict dat een ernstige bedreiging voor hun leven of hun persoon vormt als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoeker ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.14. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers uitvoerig werden gehoord op het Commissariaat-generaal. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en waren zij in

de mogelijkheid zich te laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

2.3.15. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.16. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET